

Stockholms UFO-nytt

Informationsblad om Oidentifierade Flygande Föremål - Nummer 2/95

Stockholms UFO-förening, STUFO

Box 6055

175 06 JÄRFÄLLA

Tfn: 08-36 73 98

Postgiro: 440 19 83-4

Kontaktperson: Inga-Lill Wallin

Stockholms UFO-Nytt är ett informationsblad
för medlemmar i Stockholms UFO-förening
och utkommer med 3-4 nr/år.

Medlemsavgift:

	Nytt medlemskap	
	Helår	Halvår
	1/1-31/12	1/7-31/12
Inkl. Stockholms UFO-Nytt postgiro 440 19 83-4	100:-	50:-
Pensionärer och heltidsstuderande inkl. Stockholms UFO-Nytt postgiro 440 19 83-4	70:-	35:-

Om Du är intresserad av att få mer
UFO-information kan vi rekommendera
att Du prenumererar på:

UFO-Aktuellt , postgiro 50 50 60-4	170:-/år löpande
Rapport Nytt , postgiro 643 73 04-6	85:-/år löpande

Omslag: Vad var det som hände i södra Sibirien den 30 juni 1908?

Är obduktionsfilmen en CIA-produkt?

Hej igen! Så tycks sommaren vara slut för den här gången. Jag hoppas att den har varit skön för alla medlemmar i Stockholms UFO-förening. Nu stundar hösten och vardagen, vilket bland annat innebär ännu ett nummer av STUFO-nytt.

UFO-temat har den senaste tiden uppmärksammats allt mer i media. Höjdpunkten - om man nu kan kalla den så - var väl den brittiska dokumentären om Roswell, som TV4 rent av fick visa i repris som svar på alla telefonsamtal.

Ja, vad ska man tro om den beryktade "obduktionsfilmen"? Jag kan bara hålla med Clas Svahn, som i TV4:s Gomorron-program uttryckte det ungefär så här: "Jag vet inte..." Det finns saker som talar för att den kan vara äkta, men det finns också

saker som talar för motsatsen.

En teori - och ni ska ta den för vad den är: en teori - är att filmen kan vara fabricerad av det amerikanska flygvapnet och CIA i avsikten att den slutligen ska avslöjas som bluff och därmed en gång för alla diskreditera Roswell-fallet. Fast en sådan förhoppning från de amerikanska myndigheternas sida är nog fåfäng.

I det här numret av STUFO-nytt tar vi upp det första riktigt kända kidnappnings- eller ombordtagningsfallet Hill. Ni får också läsa ett avsnitt ur Lasse Amneståls gymnasie-uppsats i ämnet UFO och en redogörelse för teorierna kring den berömda "Tunguskameteoriten". Jag hoppas att menyn är lagom blandad och smaklig.

Stefan Roslund

Innehåll:

Domedagen i Tunguska	4
Det första ombordtagningsfallet	6
På återbesök i Martebo	9
Inkomna rapporter april-maj	10
UFO-fenomenet ur gymnasistperspektiv	11
Humorsidan	15

Domedagen i Tunguska

Åtta kilometer ovanför det svårtillgängliga, vidsträckta och ödsliga skogsområdet Tunguska i Sibirien inträffade kl. 07.17 lokal tid den 30 juni 1908 en explosion med en styrka motsvarande 1000 Hiroshimabomber.

Ett 1600 km² stort område förstördes av explosionen. Träden låg som knäckta tändstickor utifrån explosionscentrum. Dånet av infernot kunde höras 160 mil bort. Det tar ljudet en timme och 20 minuter att färdas den sträckan, och alla har väl någon gång räknat sekunder när man observerat en åskblixt.

I Europa förekom underliga ljusfenomen en vecka efteråt. Fotografier, tagna nattetid, visar nästan fullt dagsljus på orter där det normalt borde varit mörkt. Royal Meteorological Society registrerade en stöt i södra England, följd av vibrationer som forplantade sig två varv runt jordklotet.

Brännskador

Vittnesmål talar om ett eldklot på himlen, så starkt att solen föreföll mörk. Många tunguser ådrog sig brännskador av värmevågen.

Bonden S Semjonov befann sig på farstuvisten, ca sex mil från katastrofområdet, då han plötsligt tvingades sluta ögonen för ett ohyggligt starkt ljussken: "Skjortan brändes nästan bort från kroppen." När han åter öppnade ögonen hade eldklotet försvunnit. I nästa stund slogs han omkull av tryckvågen och blev liggande medvetslös för ett ögonblick.

Hans granne P Kosolapov stod och jobbade bakom sin hydda

när han plötsligt fick känna en fasansfull hetta. Öronen svedes, och panikslagen rusade han in i hyddan, som i praktiken fungerat som värmesköld mellan honom och värmekällan.

En boskapsskötares hydda förstördes. Alla metallföremål i hyddan smälte. En renhjörd på 1500 djur utplånades.

Undersökningen börjar

Vetenskapsakademien i S:t Petersburg gav 1921 en ung geolog vid namn Leonid Kulik i uppdrag att undersöka alla meteoriter som fallit ned i Sovjetunionen. En vän till Kulik visade honom en ögonvittnesskildring av Tunguskakatastrofen, nedtecknad på baksidan av en då 13 år gammal almanacka.

Kulik började samla fakta. Några år senare begav han sig till Tunguskaområdet för en första expedition. I handelsstationen Vanavara, en av de närmaste "civiliserade platserna", fick de lov att bygga primitiva båtar för att bitvis ta sig fram på floder.

När expeditionen efter många umbäranden nådde utkanten av förödelsen möttes de av en skrämmande syn. Så långt ögat kunde se låg skogen hjälplöst omkullvräkt. Barken på träden var brännskadad mot explosionscentrum och relativt oskadad på andra sidan stammen.

En sådan syn måste naturligtvis väcka respektfyllda funderingar. Kulik och hans expedition stretade dock vidare. Dag efter dag kämpade de sig fram i den svårforcerade terrängen med fällda träd och nyuppvuxen vegetation i ett naturens kaos.

Efter att ha strövat omkring i nästan 10 mil nådde de fram till "epicentrum". De noterade då att träden här inte rasat omkull utan fortfarande stod upprätt. Här upprättades baslägret. Kulik kom att kalla platsen Tunguskas sydträsk.

Mystiska hålor

Kulik ansåg att det måste ha varit en meteorit som orsakat förödelserna. Expeditionen började därför det tröstlösa arbetet att söka rester efter meteoriten. Om fragment från rymden överhuvudtaget överlever resan genom atmosfären och slår ner i sankmark sjunker de mycket djupt utan att lämna några direkta spår. Det kan vara mycket svårt att skilja en vanlig sten från ett rymdfragment.

Man upptäckte ett par mystiska hålor i träsket och utgick från att de orsakats av meteoritnedslaget. Efter mödosam terräggning av hålorna fann man i botten på en av dem en gammal stubbe. Kulik kunde då dra slutsatsen att hålorna inte hade något med det tänkta meteoritnedslaget att göra.

Trots att Kulik genomförde flera expeditioner till området skulle han aldrig få svaret på vad som egentligen hade hänt. Han mördades av nazisterna under kriget.

*Du prenumererar väl på UFO-Aktuellt?
Hur vet Du annars vad som sker i den stora UFO-världen utanför Sundbyberg?
Endast 170:- för fyra fullmatade nummer!
Postgiro 50 50 60-4*

Olika teorier

Det skulle dröja till 1958 innan en ny expedition återupptog forskningen i Tunguska. Under tiden hade många teorier sett dagens ljus. På 30-talet föreslog den engelske astronomen Frank Whipple att det här var första gången i människans historia som jorden träffats av en komet. Teorin blev avfärdad som fantasier, men med åren har fler och fler forskare anslutit sig till Whipples idé.

Efter de första atombomb-sprängningarna över Hiroshima och Nagasaki 1945 såg många den slående likheten i händelseförloppet med Tunguska-händelsen. Detta ledde en del till slutsatsen att det måste ha varit en atomexplosion av något slag.

Husen rakt nedanför explosionen i Nagasaki stod kvar, medan den övriga delen av staden sopades bort. Och det var precis den "katastrofstruktur" som kännetecknade skogen i Tunguskas sydträsk.

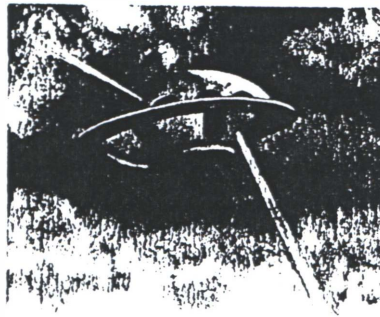
Under 50-talets UFO-hysteri kom ett förslag om att det naturligtvis var frågan om ett främmande rymdskepp med tekniska problem. Det desperata nödlandningsförsöket misslyckades och skeppet gick så att säga upp i rök. Man tycker att ett kraschat rymdskepp ändå borde lämnat någon form av spår efter sig. Finner man någon gång en vrakspillra vore det en exempellös sensation, men den dagen lär knappast komma.

Svart hål

På 60- och 70-talen diskuterade fysiker om det kunde varit ett litet svart hål som passerade genom jordklotet. Det skulle teoretiskt sett kunna ge sådana här effekter. Teorin har dock aldrig haft något direkt stöd. En likadan katastrof borde i så fall ha observerats i Nordatlanten där det svarta hålet for ut. Dessutom

På det här gamla fotot ser man tydligt hur träden fällt i samma riktning

Så här illustreras några av teorierna kring fenomenet i en ny rysk bok

är man inte helt säker på om svarta hål verkligen existerar.

Ytterligare en teori berör antimateria. Argumenten mot att en rymdsten av antimateria skulle exploderat över Tunguska är att explosionen skulle ägt rum vid direkt beröring av atmosfärens yttersta lager, alltså betydligt högre upp än åtta kilometer.

Hur vet man då att åtta kilometer stämmer? Ryssarna har rekonstruerat händelsen i modellförsök. Man byggde en exakt kopia av terrängen i det aktuella området och försåg denna med trädimitationer i form av vikbara stickor. Vid en explosion på en bestämd höjd ovanför modellen vek sig stickorna i exakt samma mönster som träden i Tunguska. Åtta kilometer upp i luften befanns således vara ett faktum.

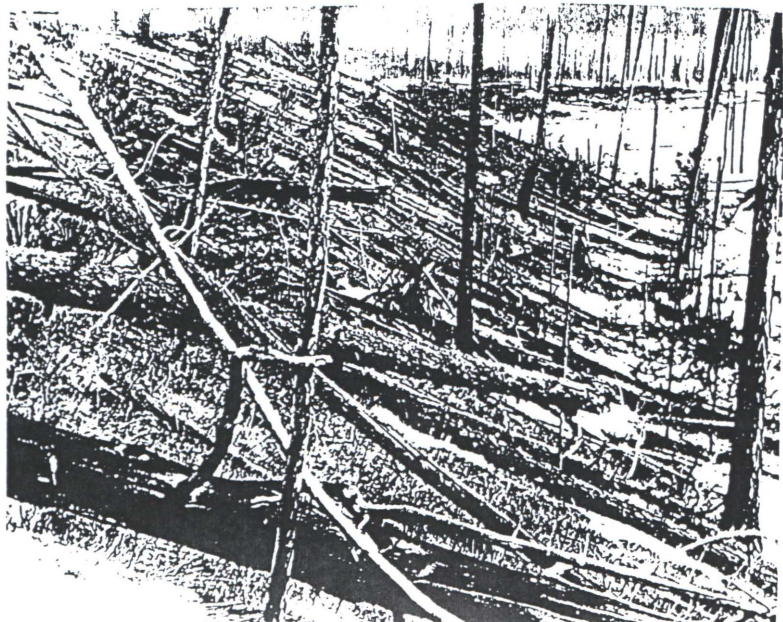
Lösningen?

Idéerna kring det här mysteriet har varit många. Det finns än i dag inget hundra procentigt svar på gåtan. Forskaren och författaren Arthur C. Clarke tror sig dock ha lösningen.

Jordens bana i rymden korsas regelbundet av olika meteoritsvärmar. Meteoritsvärmen Betatauriderna korsade jordbanan just den 30 juni 1908. Att Tunguska skulle ha drabbats av en stor meteorit därifrån är svårt att bortse ifrån. Den förgasades i atmosfären, varvid en kortvarig men enorm "blåslampseffekt" nådde ända ner till marken.

Conny Ljung

Källor: Arthur C. Clarkes *Mysterious World*
Patrick Moore, *Domedagsboken*

Det första kända ombordtagningsfallet

När Kenneth Arnold 1947 hade sett nio runda skivor flyga fram med hög hastighet genom luften började många människor titta upp mot himlen och se ljus och föremål som gjorde underliga manövrer. Benämningen "flygande tefat" kom till. Så småningom kom de flygande föremålen allt närmare och ibland såg man ufonauter som höll på att reparera farkoster som hade landat på marken.

Tio år efter Kenneth Arnolds iakttagelse började ett nytt fenomen, som har tilltagit mer och mer sedan dess. Människor började rapportera att de hade blivit tillfångatagna av utomjordiska varelser, förda ombord på deras rymdskepp och utsatta för medicinska undersökningar.

Det första fallet som kom till allmänhetens kännedom inträffade i Brasilien 1957. Lantbrukarsonen Antonio Villas-Boas arbetade klockan ett på natten på sin fars farm när fyra en och en halv meter långa män drog honom ombord på en farkost som hade landat i närheten. Där blev han våldtagen av en blond, snedögd utomjordisk flicka. Sedan fördes han tillbaka till jorden.

Så småningom började Antonio studera juridik och blev sedan en respekterad advokat. Han vidhöll sanningshalten i sin berättelse ända till sin död.

Den 4 oktober 1957 hade rysarna skickat upp sin Sputnik,

den första konstgjorda satelliten som kretsade kring jorden. Endast tolv dagar därefter hade Antonio Villas-Boas sin märkliga upplevelse.

Skräckfylld bilfärd

Den 12 april 1961 blev Jurij Gagarin den första människan i rymden. Den 5 maj samma år företog Alan Shepard USA:s första rymdfärd i en Mercury-kapsel. Han blev den tidens nationalhjalte. Alla amerikaner diskuterade rymdfärder, inte minst i Shepards hemtrakt Derry i New Hampshire.

Bara en liten bit från Shepards hem bodde makarna Betty och Barney Hill, som fyra månader efter Shepards rymdfärd hade en skräckfylld upplevelse. Den 19 september var de på hemväg i bil från sin semester i Kanada och vid nio-tiden på kvällen passerade de gränsen till USA. Strax därefter gjorde de en stunds uppehåll vid en restaurang.

De fick då höra att det väntades en orkan i området, och eftersom orkaner brukade ställa till kaos med neddragna kraftledningar och nedfallna träd över vägarna, beslöt de att fortsätta hemåt snarast möjligt. De startade vid tio-tiden och Barney beräknade att de skulle vara hemma halv tre eller tre på natten.

När de hade kört en liten stund upptäckte Betty ett ovanligt stort ljus till vänster om månen. Hon fortsatte att titta på det, och det tycktes bli allt större och klarare. Hon påpekade detta för Barney som saktade farten och tittade ut genom rutan. Han trodde att det var en satellit som kommit ur kurs.

Orolig hund

Ljuset kom allt närmare och när Betty tittade på det genom kikare tyckte hon sig se ett avlångt föremål med olikfärgade blixtrande ljus. Taxen Delsey i baksätet började bli orolig, så de stannade bilen och steg ur för att kunna rasta hunden och se föremålet bättre.

Betty satte kikaren till ögonen och såg att det var en enormt stor farkost med en dubbel rad av fönster och med röda ljus vid sidorna. Den kom allt närmare och var snart nere i trädtopps-höjd.

Barney övertog kikaren och blev skräckslagen när han tittade i den. Sedan gjorde han något mycket egendomligt. Trots sin rädsla gick han över vägen och tvärs över ett fält rakt emot farkosten. När han kom 20 meter från den kunde han se ett halvt dussin varelser som stod i fönstren och tittade på honom.

Han greps av skräck och försökte ta kikaren från ögonen och vända sig om. Men det kunde han inte, han kände sig förlamad. Först efter ett tag lyckades han rycka bort kikaren och sprang skrikande tillbaka till Betty och bilen. "De kommer att ta oss till fånga!" ropade han och kastade sig in i bilen, satte igång den och körde med hög hastighet därifrån.

När de hade kört en liten bit hörde de ett oregelbundet pipande ljud. Då började både Betty och Barney känna sig sömniga och det var som om deras medvetande fördunklades. Men Barney fortsatte att köra och efter en stund hördes ljudet igen, och då vaknade de långsamt upp igen.

De kom hem vid femtiden på morgonen, två timmar förse-
nade. De hade ingen aning om
vad som hade hänt mellan de två
tillfällen då de hörde det pip-
ande ljudet.

Försämrad hälsa

Ett par dagar senare gick Betty
till biblioteket och lånade allt
vad hon kunde få tag i om UFO.
Det fanns inte så mycket, men
hon läste major Donald Keyhoses
bok "The Flying Saucer
Conspiracy" och skrev till ho-
nom och bad om anvisning på
mer litteratur.

Betty var mycket intresserad
av UFO, medan Barney däremot
försökte slå det hela ifrån sig.
Men de undrade ofta över vad
som hade hänt under perioden
av minnesförlust.

Under de närmaste två åren
försämrades deras hälsa. Barney
plågades allt oftare av ångest,
sömlöshet och mardrömmar.
Till slut fick han magsår och
blev av en läkare tillrättad att
söka upp dr Benjamin Simon, en
mycket känd psykiater och neu-
rolog i Boston.

Betty och Barney träffade dr
Simon för första gången i de-
cember 1963. Han tyckte att
båda makarna uppvisade en för-
lamande oro, som hos Barney
visade sig öppet och hos Betty i
form av återkommande mar-
drömmar. Han ansåg att det
bästa var att använda hypnos för
att försöka få reda på vad som

hade hänt under deras minnes-
förlust.

Dr Simon hade ett antal
hypnossessioner med var och en
av makarna från januari till juni
1964. Betty hade skrivit en re-
dogörelse för sina drömmar,
som hon emellertid inte lämnade
till dr Simon förrän behand-
lingen hade pågått en tid. Däre-
mot hade hon talat med Barney
om sina drömmar.

Makarna berättade mycket lik-
artade saker under hypnosen.
Men dr Simon gav en post-
hypnotisk suggestion till var och
en av dem att inte komma ihåg
vad de hade sagt under
hypnosen efter uppvaknandet.
På så vis skulle de inte kunna
jämföra sina berättelser.

Första sessionen

Under den första hypnos-
sessionen berättar Barney hur
han går över fältet mot far-
kosten. Han går som i trans och
känner sig dragen mot den av en
okänd kraft. När han kommer
närmare ser han ett halvt dussin
varelser i fönstret som iakttar
honom. En av dem tycks vara
deras ledare. Han blir rädd, bör-
jar snyfta och skriker: "Oh, min
Gud, det kan inte vara sant!" Till
slut lyckas han fly tillbaka till
bilen.

Dr Simon anade att Barney
skulle bli upprörd under
hypnosen, så han valde en tid
för behandlingen när det inte
fanns några andra människor på

praktiken. Men Betty blev för-
skräckt när hon satt i väntrum-
met och hörde Barneys vilda
skrik. Hon var förvånad när hon
efter behandlingens slut fick se
Barney komma lugn och leende
ut i väntrummet.

Senare berättar Betty själv un-
der hypnos att hon ser en lång
cigarr utan vingar som roterar.
Den har dubbla rader av fönster
men hon ser inga figurer i fönst-
ren. Hon sitter i bilen och väntar
medan Barney går över fältet.
Hon blir rädd och börjar ropa åt
Barney att han ska komma till-
baka.

Efter fyra eller fem minuter
återvänder han, springande som
en galning och ropar hysteriskt
att de kommer att bli tillfånga-
tagna. Han sätter sig i bilen och
börjar köra med hög hastighet.
Sedan hör de plötsligt ett ljud
som tycks komma från någon-
stans bakom bilen.

När de har kört en liten bit får
de syn på fem-sex män i mörka
uniformer framför sig på vägen.
Barney bromsar och de blir
rädda när männen närmar sig bi-
len. Betty tänker öppna bil-
dörren för att försöka fly ut i
skogen och gömma sig där. Men
innan hon hinner göra det är tre
av männen framme vid bilen.

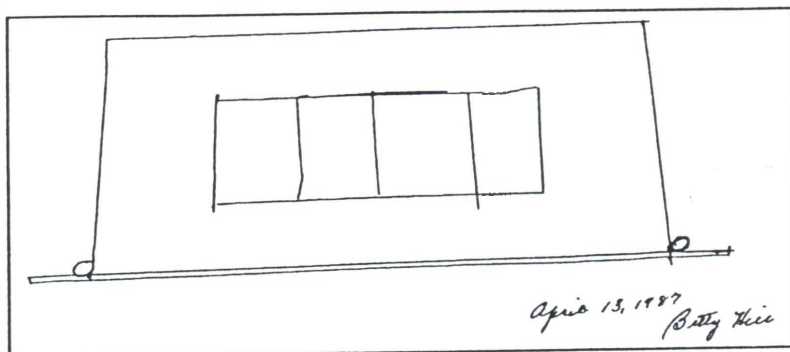
En av dem öppnar dörren och
tar hennes hand. Hon tror att
hon somnar i det ögonblicket.
Hon anstränger sig att vakna och
efter ett tag lyckas hon öppna
ögonen. Hon finner att hon går
genom skogen med en man på
var sida. Hon vänder sig om och
ser att efter henne kommer två
män. Efter dem kommer Barney
med slutna ögon, också han med
en man på var sida.

Doktorn frågar om Betty me-
nar att hennes man gick i söm-
nen och får ett jakande svar.
Betty gråter under hypnosen och
berättar att de går fram till far-
kosten, uppför en liten trappa
och in genom en dörr.

Forts. på nästa sida

Betty Hill utanför sin villa i
Portsmouth, New Hampshire
Foto: Clas Svahn

Den här teckningen gjorde Betty Hill speciellt för UFO-Aktuellt när Clas Svahn hälsade på henne

forts. från föreg. sida

Ombord

Inne i farkosten förs de till var sitt rum. Betty placeras på ett bord och en av männen undersöker henne. Ledaren och den som undersöker henne är lika långa som Betty, men de andra är cirka en och en halv meter långa och av asiatisk typ.

Undersökaren iakttar nog hennes ögon, öron, hals och mun, händer och fötter. Han tittar på huden genom ett instrument som ser ut som ett mikroskop. Han rör vid hennes hud med nålar och sticker en lång nål genom hennes navel. Det gör ont, mycket ont. Då lägger en av männen sin hand över hennes ögon och smärtan försvinner. Det är ett graviditetstest, säger en av männen.

Efter undersökningen kommer hon ut i korridoren. Bakom sig ser hon Barney komma med slutna ögon. Betty för ett långt samtal på engelska med ledaren. Han ger henne en bok som hon ska få behålla som minne, men de övriga medlemmarna av besättningen protesterar och den tas tillbaka.

Barneys version

Barney berättar under hypnos

precis samma historia som Betty. Han blir också utsatt för en undersökning liknande Bettys. När de har lämnat farkosten går de tillbaka till bilen, sätter sig i den och startar.

Efter ett tag hörs det underliga pipande ljudet och Betty och Barney återfår sitt vanliga medvetande. Perioden av minnesförust är över. De undrar om de kan finna en restaurang där de kan dricka kaffe. De ser ett ställe där det lyser i fönstret, men det är stängt. De fortsätter och kommer hem klockan fem på morgonen. En tid efter sin upplevelse åkte de omkring i sin bil och letade efter denna kaffeservering, men de lyckades aldrig finna den.

Allt vad Betty och Barney berättade togs upp på band, och mot slutet av behandlingen fick de tillsammans med dr Simon lyssna på banden. De blev häpnad när de hörde sig själva berätta den fantastiska historien.

I slutet av juni 1964 tyckte dr Simon att Betty och Barney hade blivit så mycket lugnare och bättre att behandlingen kunde avslutas. Men de höll kontakt med doktorn genom besök och telefonsamtal ytterligare ett år framåt.

Tolkningar

Hur skulle man nu tolka deras upplevelse? Dr Simon trodde att de hade sett någonting i luften som hade framkallat en djup känslomässig störning. Men han trodde inte att ombordtagningen hade ägt rum i verkligheten. Han uppfattade Betty och Barney som fullt sanningsenliga, så det var inte troligt att de hade hittat på historien. Det verkade inte heller sannolikt att de hade haft en gemensam hallucination.

Dr Simon antog att Betty hade drömt det hela och sedan återupplevt sina drömmar under hypnosen. Barney hade hört Betty berätta om sina drömmar och sedan berättat samma historia under hypnos. Men dr Simon betraktade inte denna teori som en slutgiltig förklaring. Han hoppades att tiden skulle föra med sig en djupare förståelse för det egendomliga fenomenet.

Beträffande det graviditetstest som Betty berättade om kan man undra om det kan ha något samband med att Barney och Betty inte kunde få barn. Betty hade nämligen fått livmodern avlägsnad. Barney hade däremot i sitt första äktenskap två söner som han brukade besöka. Kan det ha varit Bettys längtan efter barn som kom henne att drömma om ett graviditetstest. Detta är min spekulation, inte dr Simons.

John G. Fuller har i sin bok "The Interrupted Journey" berättat om makarna Hills upplevelse. Den kom ut 1966. 1976 kom filmen "The UFO Incident", som också handlar om Hillfallet. I fortsättningen har det kommit många rapporter från människor som anser sig ha blivit ombordtagna och fenomenet lär tillta mer och mer.

Elsie-Marianne Molin

Fotnot: Fullers bok finns att låna på AFU-biblioteket i Norrköping. Se även Clas Svahns intervju med Betty Hill i UFO-Aktuellt 3/90, varifrån bilderna också är hämtade..

På återbesök i Martebo

Under två veckor, mellan den 1 och 14 april, genomförde UFO-Sverige under ledning av Inga-Lill Wallin från Stockholms UFO-förening "Marteboprojektet fas 3" på Gotland. Under de två veckorna deltog 20 medlemmar från flera lokalgrupper i arbetet och den här gången hade gruppen tillgång till flera instrument, bland annat en liten väderstation, en IR-kikare, flera videokameror och sambandsutrustning.

Jörgen Granlie och Inga-Lill Wallin fick också möjlighet att intervjua Signe Jacobsson och hennes bror Ingemar Gotvik som båda är uppväxta vid det torps som ligger utmed den aktuella vägen. Dessutom intervjuades Anders Samuelsson, kamrat till Ingemar Gotvik, som också han sett Ljuset vid en rad tillfällen.

Signe Jacobsson berättade följande om "Ljuset": "Det Ljuset har jag sett sedan jag började skolan 1923. Då hade vi flyttat till Knuts-
torp och det var i samband med flytten som vi började se konstiga ljus, precis som en stor sol."

Det var särskilt en händelse som hade fastnat i Signes och Ingemars minne. Det var när deras mamma mötte dem en sen kväll då de plötsligt fick se sina egna skuggor framför sig. Deras mamma sa till barnen att flytta på sig eftersom hon trodde att det var en cyklist som ville köra om dem:

– Och vi flyttade på oss allihop men när vi tittade oss om såg vi en sådan där stor sol som lyste med ettdarrandesken in nändens snabbt gick ner. Inte ett ljud hördes, det glömmar jag aldrig, berättar Signe.

Signe Jacobsson säger också att på den tiden talade man inte om Ljuset med andra människor eftersom man var rädd att bli betecknad som tokig. I dag är situationen en helt annan. Ljuset har blivit en turistattraktion och en kväll kunde UFO-Sveriges undersökare räkna in omkring 20 personer som kommit för att få en glimt av Ljuset. Men alla fick återvända hem med oförättat ärende.

Också för UFO-Sverige blev resultatet magert under de två veckorna. Trots långa vaknätter med

tre olika grupper utplacerade längs den långa väg över vilken Ljuset oftast rapporteras, lyckades man inte göra några säkra observationer.

En kväll kunde en av undersökarna se ett ljussken genom IR-kikaren som han sedan också kunde se visuellt under några sekunder. Ljuset liknade en livboj som sedan löstes upp och försvann ner i marken.

Men resten av kvällarna var lugna, kanske för att vädret vid flera tillfällen var mycket dåligt.

Läs mer i

Ljuset på Martebo myr

där UFO-Stockholms ordförande Inga-Lill Wallin redogör närmare för ljusets historia, för de tre expeditioner till Gotland som hon själv har lett och för olika teorier om vad Ljuset egentligen är för något.

Ljuset på Martebo myr är ett häfte på 13 A 4-sidor med flera illustrationer i form av foton och kartor.

Häftet kan beställas genom att ni sätter in 51:- (varav 11:- är porto- och expeditionskostnader) på pg 477 81 97-6.

Inkomna rapporter april-maj

**Under april och maj kom inte fler än 23 fall in till UFO-Sve-
riges Rapportcentral, men av
dessa var faktiskt hela 9 från
Stockholmsområdet.**

April

På kvällen den **9 april** var en kvinna ute och rastade sin hund i Stenhamra på Ekerö, när hon fick se en medelstor stjärna som rörde sig. Den hade en rak kurs, men steg sedan i 90 graders vinkel i en något svävande gång. Kvinnan tittade bort några sekunder och såg den sedan återkomma.

Ungefär vid samma tidpunkt - 22-tiden - den **19 april** fick en man se ett ljusfenomen på himlen från sin lägenhet på Ringvägen i Västerhaninge. Genom molndiset kunde han se ett blekt, vitt ljusskimmer med en rad ljuspunkter ovanför. Ljusen närmade sig från sydost på tämligen hög höjd och höll en kurs som förde strax norr om Västerhaninge centrum. Han släckte ljuset i rummet, öppnade fönstret och koncentrerade blicken på det annalkande fenomenet. När det var tämligen nära, och strax innan det skulle försvinna utom synhåll över takrännan, passerade det en öppning i molntäcket. Då kunde han tydligt se vad han tyckte var en farkost med lysande undersida och ett märkligt blekt och kallt fladdrande sken. Farkosten gav intryck av att glida fram i viktlöst tillstånd. Den molnfria observationen varade i sju-åtta sekunder, varefter farkosten gled utom synhåll över takkanten.

Observatören rusade ut på gården och fick då se att farkosten girade norrut. Han följde den en bit på Ringvägen, men den försvann bortom synhåll mot Huddinge till. Inga ljud hördes under observationen. Observatören be-

räknade höjden till 1000-1500 meter, hastigheten till 130 km/h och storleken till en jumbojets.

Den **29 april** strax före midnatt stod en kvinna på altanen och rökte i Krusboda i Tyresö när hon plötsligt fick se sex bumerangformade sken på himlen. De lyste som lampsken sett utifrån. De bumerangliknande skenen rörde sig om varandra. Inget ljud kunde höras när de rörde sig väldigt fort från SV mot NO. Vädret var molnigt, men det var klar himmel just där bumerangskenen rörde sig. Observationstiden var ett par sekunder.

Maj

Ännu en observatör som var ute och rökte. Det var den **4 maj** strax efter elva en lugn och stjärnklar kväll i Salem. Observatören såg något som liknade norrsken, och det sträckte sig från norr till söder. Skenet var grått med anstrykning av blått och grönt. Det rörde sig i västlig riktning. Efter ett par minuter kom det ur skenet något som liknade stjärnfall. "Stjärnorna" kom dock i V-formation. De närmade sig och gick snett nedåt från väster mot öster. På en viss höjd gick de rakt upp och försvann. "Stjärnornas" nedåtgående och uppgång tog bara några sekunder. Observatören stod kvar en stund, och efter cirka fem minuter kom en satellit, som rörde sig ifrån söder mot norr. När den kom precis vid norrskenet försvann den.

Så var vi framme vid ytterligare en rökare. En kvinna stod strax före midnatt **samma kväll** på sin altan i Tyresö. När hon fimpat gick hon ut från altanen för att titta på himlen. Det var en stjärnklar kväll, och plötsligt fick hon se tre lysande punkter som bildade en triangel med mörkt emellan. Ljusen avgav ett

blåvitt sken och det trekantiga föremålet flög från SV mot NO. Det försvann bakom ett tak. Observationstiden var ett par sekunder.

Den **20 maj 23.30-00.00** såg en kvinna i Skarpnäck ett mycket stort föremål med starkt ljussken och många små ljuspunkter, vilka hon uppfattade som fönster. Det hela löstes upp men kom tillbaka.

Något senare **samma kväll** var en man i Vårberg ute och rastade hunden. När han tittade upp på himlen såg han något som liknade en förminskad, halv cigarr, cirka 2,5-3 cm lång (relativt sett). Den lyste som en 60-wattslampa. Föremålet gick spikrakt och vågrätt med en oerhörd hastighet. Ingen kondensstrimma syntes. Helt plötsligt bara försvann "cigarren", och allt var över på cirka två-tre sekunder. Vädret var stjärnklart.

Under hela **vecka 21 kl. 23.00-01.30** såg en man på Tulegatan i centrala Stockholm i sin stjärnkikare ett otroligt stort föremål. Det var stort som Globen och befann sig på mycket hög höjd i sydväst. Föremålet uppfattade han som tre gånger större än polstjärnan. Det var kantat med sex-sju lampor, vilka ibland var orange-röda. Mannen uppfattade också små pulser. Föremålet flyttade sig sakta. Även några mindre föremål nämndes.

Den **23 maj** vid tio-tiden på förmiddagen låg en kvinna i sin säng när hon fick syn på ett cigarrformat föremål genom fönstret. Hon reagerade på dess ovanliga rörelser och steg upp för att titta närmare. Fönstret var öppet men inga ljud hördes. Föremålet gick lågt och var som närmast cirka 100 meter bort. Cigarren var tre-fyra meter lång, metallfärgad och blank.

Stefan Roslund

UFO-fenomenet ur gymnasistperspektiv

En av STUFO:s nya medlemmar – Lars Amnestål – avslöjade på ett av årets första styrelsemöten att hans intresse för UFO och det okända väcktes tidigt och att han i gymnasiet i början av 80-talet skrev en uppsats om just dessa fenomen. Uppsatsen visade sig vara ett riktigt mastodontverk på över 50 maskinskrivna sidor. Att återge hela uppsatsen i ett svep låter sig förstås inte göras, men det finns flera intressanta avsnitt som väl kvalificerar sig för publicering i STUFO-nytt. Ett av dem gäller UFO-fenomenets historia. Några av fallen som Lars tar upp är väl mer eller mindre uppklarade vid det här laget, men redaktionen har beslutat att låta den ursprungliga texten vara – med vissa smärre redaktionella ändringar och fotnoter. Här följer alltså ett avsnitt ur Lars Amneståls gymnasieuppsats. Det avslutas med en alldeles färsk kommentar av författaren själv.

Antika observationer

Kapitlet tar upp korta "strips" av observationer gjorda före sekelskiftet till 1900-talet.

Eftersom källorna inte ger några mer ingående detaljer, så vet inte forskarna vad det var man såg, men det kan ju vara intressant att läsa.

År 1480 före Kristus i Egypten, under farao Thotmes III:s regering, syntes en stor eldring på himlen. "Den delade sig i flera mindre och alla lyste som solen", säger den gamla urkunden. Då faraonernas livvakter slöt upp runt honom steg eldringarna mot skyn och försvann.

Den bibliska profeten Hesekiel påstår sig vid floden Kebar, floden ligger i nuvarande Irak, ha sett en "syn" i form av ett flammande moln. Molnet var omgivet av "stormvindar". Ur molnet kom underliga föremål, beskrivna som "hjul i hjul" med "ringar av ögon". Föremålen landar och underliga varelser uppenbarar sig. Dessa liknade "flammande kol" och "glänsande koppar". Efter det att varelserna gått ombord, avlägsnade sig föremålen under ett "dån, som av stora vatten".

Enligt en gammal Maya-legend dök en dag en jättelik örn ner ur skyn. Legendan berättar att örnen öppnade näbben och släppte ut fyra främmande varelser. Enligt Maya-folket var främlingarna "okända för vår stam" och "inte andades den luft vi andas".

Gamla romerska krönikor berättar att underliga skepp år 216 före Kristus korsade himlen. I Arpi siktades en rund skimrande skiva samma år. År 99 före Kristus föll "flammande facklor" från himlen norr om Rom. Samtidigt passerade ett underligt ljussken från väster mot öster.

Den 9 juli 1686 kunde invånarna i staden Leipzig se hur ett enormt metallklot sköt ut två mindre, glödande satelliter mot kvällshimlen.

År 1756 uppenbarade sig ett "himlaklot" över Stockholm och sände ut en stråle, ungefär som från en strålkastare.

Den 30 oktober 1772 kunde man i Norrköpings Wecko-Tidningar läsa: "Under dimmigt väder klockan halv sju på morgonen syntes på himlen en Eld-Kula, efter ögonmåttet af et Thee-Fats storlek, som sedan

Forts. på nästa sida

SYMPOSIUM FÖR GRÄNSÖVERSKRIDANDE VETENSKAP ETT TVÄRVETENSKAPLIGT FORUM DEN 14-15 OKTOBER 1995 PÅ MARTINSKOLAN I STOCKHOLM

På symposiet planeras både föredrag och praktiska experiment med anknytning till parapsykologi, ufologi och jordstrålning. Bland föredragshållarna kan nämnas Jens Tellefsen, Clas Svahn, Håkan Ekstrand och vår egen Inga-Lill Wallin, som ska prata om Marteboprojektet.

Anmälningavgiften är 300:-, som ska sättas in på pg-konto 51 85 07-9. Kontakta UFO-Sveriges Jörgen Granlie på tel. 0171-373 22 för närmare information om betalningsförfarande, tider och platser.

forts. från föreg. sida

den stådt et ögonblick stilla under samma tid den likasom blef något större, åkte över från Öster till Väster vid pass en alns längd eller något däröfwer, hwarefter den förswann och lämnade som någon ljus eller klar rök efter sig."

År 1845, den 25 juli i Florens, Italien. En enorm eldskiva "flera gånger större än månen" svävar över staden.

20 augusti 1880. En blänkande vitgyllene cigarr med spetsiga ändar iakttagen av M. Trecul i Franska Akademien. Ett mindre föremål iakttas senare lämna moderskeppet med en svans av gnistor i kölvattnet.

Det finns naturligtvis många fler rapporter om forntida observationer, men jag finner det ganska meningslöst att ta upp fler eftersom man inte kan bevisa dessas trovärdighet. Nu följer dock fler och mer bevisbara rapporter från vårt eget sekel.

Observationer och händelser under 1900-talet

Vi går tillbaka lite i tiden, närmare bestämt till år 1908, då märkliga saker började inträffa.

Denna episod, som brukar kallas "Attack i Arktis", började med att ett mystiskt cylinderformat skepp störtat in i atmosfären. Skeppet exploderar i Sibirien vid floden Nedre Tunguska. Explosionen får en förödande verkan: femhundra kvadratmeter mark ödeläggs totalt. Somliga tror att det som orsakat detta endast kan ha varit en meteor, medan andra, hundratals ryska bönder, såg en cylinderliknande tingest störtande mot jorden¹.

Efter att det varit lugnt i dessa trakter i några årtionden sveper en dag 1946 en svärm UFO:s över Nordkap. Världens stormakter beskyller varandra för att ha kränkt den andras luftrum.

---

1 se sid 4-5 i detta nummer

Ett flertal underrättelsetjänster söker febrilt efter svaret på detta mysterium. Under olika konferenser kan man dock fastställa följande fakta: dessa "raketer" färdas med en hastighet, som inget vi kan tillverka kan uppnå. Man frågar sig också varifrån de kommer och vilka som flyger dessa farkoster.

I ett årtionde undviker UFO:s Arktis. Men den 12 februari 1967 observeras tre stycken objekt ovanför ett kraftverk i Point Barrow i norra Alaska. Ett av dem tycks falla ner mot kraftledningen, men stannar några meter ovanför, en helt obegriplig manöver för de vittnen som såg detta, men inne på kraftstationen kommer strax svaret till varför manövern gjordes. Spänningen försvann och generatorerna kortslöts. Vittnena utanför stationen såg sedan att UFO:t åter lyfte och försvann. Vad gjorde UFO:t då det hängde över ledningen? Tog det kraft från ledningen?

UFO-SVERIGE UTSTÄLLNING

Lördagen den 28 oktober 1995

Nu har alla chansen att se en mini-utställning från UFO-Sverige, så passa på att ta med släkt och bekanta ut till UFO-Stockholms föreningslokal i Barkarby. Utställningen innehåller såväl berömda fall ur den internationella UFO-historien som svenska fall, bland annat Gösta Carlsson-fallet. Det blir också information om spännande fall från Stockholmstrakten.

Vi öppnar klockan 10.00 och planerar att ha öppet till cirka 16.00, men om intresset visar sig stort kan öppettiden förlängas. Medlemmar från Stockholms UFO-förening kommer hela tiden att finnas tillgängliga i lokalen så att ni kan ställa frågor kring utställningen och annat med UFO-anknytning. Vi bjuder dessutom på kaffe!

Alltså, väl mött i föreningslokalen på Flygarvägen 35 i Barkarby den 28 oktober alla medlemmar!

De flygande tefaten ökar sitt "anfall"

I februari 1968 skickade NASA ut en expedition som skulle undersöka norrskenet. Ombord på NASA:s spaningsplan fanns bland andra Sally Remaley, reporter från Florida. Plötsligt upptäckte hon ett egendomligt fenomen. En underlig ljuslinje under packisen. Ljusen var placerade som en spjutspets och det var sex stycken "lampor" som indikerade denna spjutspetsformering. Att det skulle röra sig om en spegling av något slag är uteslutet eftersom planet rörde sig, medan formeringen under packisen var stilla. Den mystiska markeringen syntes aldrig mer till. Vem eller vilka placerade den egendomliga ljuspilen i den arktiska isen? Pekade pilen mot ett bestämt mål? Kanske pekade den ut riktningen till en tefatsbas?

Tefaten börjar "visa tänderna"

I januari 1970 nära staden Heinala hände detta. Två män var på väg mot staden på skidor då de observerade tre föremål på himlen. De undrade vad det var för något och stannade av. Det skulle de aldrig ha gjort. När objekten kom närmare kände åtminstone en av dem hur kroppen tycktes brinna. Samme man som kände detta blev förblindad för ett ögonblick, och bäge trodde säkert att döden var nära. De räddade sig dock in till staden och kom under läkarvård.

Under vården yrade bäge någonting om föremål som glödde egendomligt. Läkarna trodde inte att det rörde sig om någon närkontakt med UFO, fastän bäge hade svåra brännskador och stålskador som de inte kunde fastställa orsaken till.

Slutattacken kom den 3 januari 1971, nära den finska staden Kuusamo vid polcirkeln.

Tefaten lyste upp den arktiska

natten på sin väg norrut. Bilar rapporteras ha stannat, elektriciteten upphört etc. En finsk arméradarstation rapporterade att en konvoj på sexton objekt flög norrut med en hastighet av 2.500 km/h och att hastigheten ökade stadigt.

I flera dagar svärmar UFO:s omkring i de arktiska skyarna. I Kalix i Sverige får invånarna en närkontakt av tredje graden. Ett antal UFO:s landar och några humanoider beskjuter invånarna med någon slags strålpistol.

Enligt de senaste rapporterna svävar de fortfarande omkring i skyarna. Vad ligger bakom detta genombrott? Vad händer i Lapplands ödemarker? Har UFO:s upprättat baser i trakterna vid Nordpolen?

Det är inte så konstigt att UFO:s ofta upptäcks och förföljs av piloter. De är mycket vältränade i vad som händer uppe i atmosfären, och kan därför snabbt avgöra vad som är UFO och vad som inte är det. Ofta vill de dock inte riskera sitt jobb som piloter genom att berätta om sin upplevelse för allmänheten, och speciellt inte om de jobbar inom USAF, det amerikanska flygvapnet. Ledningen inom USAF och NASA, Amerikas rymdcenter, tystar ner piloternas rapporteringar om UFO genom hemligstämpling. Om piloterna ändå berättar om sin upplevelse blir de ibland friställda från sin tjänst en viss tid tills de säger till massmedia att det hela var en bluff, eller också får de inte sitt jobb tillbaka. Nåväl, låt oss nu titta på ett fall som orsakat stor förvirring hos många. Händelsen är känd under titeln "Kidnappningen i Kinross".

Den 13 november 1953 upptäcks ett UFO över Lake Superior i Michigan av två fiskare. De alarmerar flygbasen i Kinross. UFO:t fångas in på radarn. Flygledningen i Kinross ger de bäge piloterna löjtnant

Felix Moncla och löjtnant R.R. Wilson i uppdrag att förfölja UFO:t.

De gick upp mot UFO:t i ett F-89 jaktflygplan och började följa det. Jaktens pågick i flera minuter och de hade flugit över en sträcka på 160 km innan något hände. Plötsligt hörs ropet: "Hallå! De kommer väldigt nära". I radartornet tror man inte sina ögon. UFO:t och jetjaktplanet blir ett med varandra.

Resten är tystnad. Radioanrop till Wilson och Moncla förblir obesvarade. Två dagars sökande efter vrakdelar kring och i sjön är förgäves. F-89-planet är spårlöst försvunnet. Varken planet eller piloterna har syns till sedan dess.

Piloterna Wilson och Moncla är tyvärr inte ensamma om sitt kusliga försvinnande. Den 2 augusti 1947 inträffade ett liknande fall. Den här gången drabbades ett brittiskt trafikflygplan, Stardust, med kapten R. J. Cook som befälhavare och pilot.

Planet ska just till att landa i Santiago. Klockan är 17.41.

Följande samtal utspelas:

"Stardust till tornet, eta 1745."

Eta betyder i dessa sammanhang ankomsttid.

"Vi ser er. Exakt på tid."

Allt går som beräknat, tills detta händer:

"Stendec."

"Stardust, jag uppfattade inte."

"Stendec, stendec."

"Stardust, kom in!"

Tornet tappade kontakten med det brittiska planet. Och inte bara det. Flygplanet hade försvunnit från radarn.

Stardust, som betyder stjärnstoft, är kanske ett passande namn. Planet har inte heller det setts mer. Ordet "stendec" är fortfarande ett mysterium. Är det ett kodat nödanrop, eller missuppfattade tornet i Santiago vad kaptenen sade? Man vet inte.

Forts. på nästa sida

forts. från föreg. sida

Här följer ytterligare ett fall där en pilot blev tvungen att sätta livet till i en närkontakt med UFO. Fallet är en klassiker i sitt slag, och inte heller i detta fall vet man vad som egentligen hände.²

Det hela utspelar sig i Mayville, Kentucky, den 7 januari 1948.

Ett snabbflygande föremål rapporterades till polisen. Man skickar ut en bil för spaning, medan rapporter från allmänheten fortsätter att strömma in. Polisen i bilen rapporterade: "Föremålet är minst hundra meter i diameter och det flyger snabbare än Horn-Pers påskkärringar." Hur snabbt dessa kärringar flyger har jag ingen aning om, men jag förmodar att det är ett amerikanskt slanguttryck för något som flyger med en hög hastighet.

Polisen underrättar den närbelägna Godman-basen. På Godman-basen tror man först att det rör sig om en väderballong, men sedan "ballongen" ändrat hastighet och riktning ett flertal gånger ändrar man uppfattning. Man söker länge efter en flygrupp som dels är i luften och dels är i området och som kan kontrollera vad det är för något som orsakat den panik som rådde i Mayville.

En grupp Mustang-plan kommer på inflygning som på beställning. Flight-commander kapten Thomas Mantell Jr. får instruktioner via radio om vad som försiggår: "Följ och om möjligt identifiera okänt flygande föremål på 4000 m höjd." "Roger."

Mantell går genast till verket för att verkställa ordern. De andra i gruppen, ej namngivna i källan, ser inte vad deras leader

är på väg mot. Det är dock uteslutet att det som Mantell jagade var en spegling i förarkabinglasat, eftersom speglingar i glas inte kan upptäckas på radar och inte heller orsaka panik hos allmänheten. "Flight leader till tornet, underligt föremål rakt förut. Jag följer efter."

"Kan ni beskriva föremålet närmare?"

"Ser ut att vara av metall... Enormt stort. Det ligger fortfarande ovanför mig och har hög hastighet. Jag stiger till 7000 meter."

När kapten Mantell närmade sig föremålet hände något fruktansvärt. Mustang-planet exploderade. Resterna av planet spreds ut över landskapet över en area på en kvadratkilometer ungefär.

Då man hittade resterna av Mantells plan rådde det fortfarande delade meningar om vad som skett. Vissa ville tro att Mantell bara jagat en spegling i sin egen plexiglashuv, medan andra bestämt menade att det var ett UFO. De undrade hur en reflex kunde få ett flygplan att explodera.

Kommentar av författaren:

Mitt intresse för rymden i allmänhet och svårförklarliga fenomen i synnerhet började tidigt. Det har genom åren yttrat sig på olika sätt. Då jag gick på högstadiet och gymnasiet riktades blickarna uppåt så snart det blivit mörkt, och jag var ofta "på jakt" efter att få se sådant som var svårt att ge någon logisk förklaring till. Det hade det goda med sig att jag lärde mig mycket om stjärn-

bilder, flygplanslanternor och satelliter, vilket jag haft nytta av även om en del av dessa kunskaper gått förlorad sedan dess. Under den tiden var jag ordförande i en liten UFO-förening kallad UFO-Tumba, som var knuten till dåvarande Riksorganisationen UFO-Information.

Meningen med arbetet som Du just har läst ett avsnitt av var att försöka väcka intresse hos mina klasskamrater och lärare på gymnasiet. Där fanns gott om skeptiker och motståndare till det mesta som gällde liv utanför jordatmosfären. Tyvärr blev urvalet av händelser i UFO-historien litet snedvriden och i vissa fall till och med militant i terminologien. Det är något att ångra i dag, men sett ur en artonåringars perspektiv, som inte lärt allt om källkritisk forskning, var detta ett av de få sätten att påverka omgivningen efter tre års "kamp" för UFO-frågan och elevernas och lärarnas "svaga" kunskaper i ämnet på gymnasiets Naturvetenskapliga linje.

I dag är målet med mitt arbete med UFO-frågan inte att väcka sensation eller söka påverka omgivningen vad den ska tycka i frågan (som journalisten i Expressen den 19 augusti, sid 15). I stället vill jag, på bästa möjliga sätt, bidra till att vad vi kallar UFO ska få en hållbar förklaring - vad den än må innebära.

Lars Amnestål

---

² Allt tyder på att det var en ballong som Mantell jagade; se UFO-Aktuellt 3/94

Humor sidan Humor sidan Humor sidan Humor sidan Humor sidan

Nedanstående lilla berättelse är hämtad från den nu insomnade tidskriften *Nyheter från Sovjetunionen*, vilken som synes innehöll nyheter från annat håll också...

BYTT, BYTT...

Av Nikolaj Orechov och Georgij Sjisjko

Han landade bredvid mig i en ångande het rymdraket. Jag tog några steg åt sidan och iakttog med handen skuggande för ögonen hur raketens rödglödade sidor mörknade. Ett knastrande hördes från den svalnande stabilisatorn. Slutligen knäppte den till, föll av och borrhade ner sig i sanden. Efter några dova slag öppnades dörren med ett knarrande och utomjordingen klev ut med en slägg i handen.

— Är det Jorden? undrade han.

— Jajamensan.

— Då lyckades jag minsann ta mig hit ändå. Och hur har ni det? Bra?

— Så där, svarade jag litet svävande. Du har tappat en plåtgrunka.

Han gick fram till den uppstickande stabilisatorn och sparkade på den.

— Du har inte lite bensin? En tjugo liter nånting?

— Går det bra med låg oktanhalt?

— Visst. Och oroa dig inte, jag ska nog betala!

Han var helt klart bekymrad för någonting, men av allt att döma var det inte raketens tillstånd.

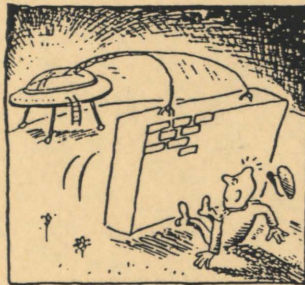
— Atomsvetsen har ni förstås inte uppfunnit än? Då får jag lyfta från sidoläge igen. Nåja, på nåt sätt ska det väl gå...

Det märktes att han ville prata. Jag bad honom vänta en stund. Han nickade och tog itu med att rätta till den demolerade dörren med släggans hjälp. På tre minuter var jag på sommarstället. Jag höllde över bensin från en stor behållare till en dunk och bar den tillbaka till raket.

Dörren var ordentligt bucklig men gick att öppna och stänga. När han tankat kom han ut och vi började köpslå.

— Jag arbetar inom det intellektuella skräpet, förklarade han. Jag samlar ideologiska antikviteter. På en sån planet som din — han kastade en flyktig blick på den bråte byggjobbare och stugägare kastat omkring sig — borde det finnas gott om gamla idéer. Vi kan väl byta och kvitta på det viset?

Jag tittade ironiskt på hans tilltufsade raket.

— Jaså den, suckade han. Låt inte lura dig, jag har en modern antigrav som jag bytte till mig på Riegel. Fast knyppelpinnarna tog slut, så jag fick köpa det här skrälet. Jo, jag kan alltså i utbyte mot bensinen erbjuda någon teknisk idé. Har ni hjul?

— Gammalt skräp, fnös jag. Fyra stycken!

— Vadå, hjulet är en bra grej. Det rullar. På Saturnus hade de inte fått nys om det än. Men om ni redan har så. Kanske en stridsvagn? Jag kom över den av en slump, det är ju förbjudet.

— Åh, stridsvagn har jag! Har du inget nytt att komma med?

— Något nytt? Radio, teve? Diesel, evighetsmaskin? Ar...

— Vänta! Sa du evighetsmaskin?

— Ja, vadå? Utmärkt idé. En maskin som arbetar i evighet utan bränsle, utan smörjmedel...

— Menar du att du kan ge mig en fungerande evighetsmaskin för tjugo liter bensin?

— Hurså fungerande? Vet du verkligen inte att evighetsmaskinen är en omöjlighet? Vad är det här för planet! Jag handlar bara med idéer har jag ju sagt. Idén om en evighetsmaskin får du gärna. Men att bygga en... Jag skulle vilja se den däre som ger sig på en sådan uppgift, ha ha ha!

Han skrattade länge, innan han rynkade pannan och sa:

— Har ni elektricitet? Jaså det. Tusan också! Fast min kompis sa ju att ni har eget gammalt skräp så det räcker och blir över.

— Jag tror jag vet hur vi ska göra, sa jag. Du nämnde antigraven. Sälj den idén till mig så är bensinen din.

— Antigraven? För tjugo liter bensin? Är du inte riktigt klok? Köp- och säljfederationen skulle ge mig på huden för ett sådant byte! Nej, det går inte. Kanske något socialt? Anarki, monarki, direktorat?

Jag tittade uttrycksfullt på honom.

— Upplyst republik? försökte han. Inte det? Hm. Något ur filosofin kanske?

— Ansträng dig inte, svarade jag, det kan jag själv erbjuda.

Han gav sig inte:

— Ballad? Epitaf? Rotunda? Order? Jeans? Rörmokeri? Säg inte att ni har rörmokeri?

— Jo, och inte vilket som helst, utan finskt. Men antigrav har vi inte...

— Antigrav är för mycket.

Vi tröttnade snart, satte oss ner på den fortfarande varma stabilisatorn och tog en rök. På Federationens mycket omfattande lista fanns ingenting som intresserade mig. Och tvärtom, allt som jag föreslog framkallade i bästa fall ett hänleende hos honom.

— Min kompis sa ju att jag inte skulle slå mig i slang med underutvecklade planeter, muttrade han nervöst. Men

hur ska det gå till när man blir bortkörd från de avancerade. Köp och sälj inspirerar dem inte, minsann...

Han härmade så komiskt en högciviliserad humanoids dialekt att jag plötsligt fick en idé.

— Kan du inte bara ge mig den — antigraven? Du fick ju bensinen av mig utan några förbehåll!

— Ge? Han teg en lång stund. Ge, gåva, gratis... Han mumlade med sänkt huvud och liksom smakade på orden. OK! En bra idé! Den saknas i sortimentet, och då skulle den vara värd en tjugo enheter. Och tjugo bytesenheter är ju rent av mer än antigraven. Hör här, sa han upphetsat, jag ska inte ens ge dig idén utan själva antigraven. Skänka bort den kan jag inte, då får jag bakläxa, men i utbyte mot din idé så. Den är välföräldrad?

— Oh ja, lugnade jag honom. Den var helt ute redan för tjugo år sedan.

— Då säger vi det!

Han hoppade upp, kröp in i raket och slamrade med någonting därinne ett tag. Till slut tystnade slamret och han stack ut huvudet.

— Hälsa de andra jordborna! Och gå några steg åt sidan, annars kan något annat lossna från raket och kanske träffa dig i skallen.

— Hallå där! Antigraven då? Vi kom ju överens — mot gåvan.

— Tack för gåvan! Antigraven sitter du på. Jag använde den som ballast, för den är ju inget att ha utan knyppelpinnar!

Luckan smällde igen. Någonting under raketens började väsa, den ryckte till, lyfte och stack iväg uppåt med ena sidan före. Jag stod länge kvar och tittade på det bensindoftande inversionsspåret.

Det finns händelsevis ingen som har en föräldrad idé i stil med gåva? Ifall han skulle komma tillbaka. Jag skulle nämligen behöva byta till mig ett par knyppelpinnar... □

26/9-95